

Panium – Harmadik szám

A látomás és a kijelölt idő: prófétai párhuzam

Jeff Pippenger

2025-02-28

A tíz szűzről szóló példázat betű szerint megismétlődik a száznegyvennégyezer történetében. Habakuk könyvének második fejezete tárja elénk a példázat lényegét, amikor azonosítja a látomást, amely a vég idején szól.

Órhelyemre állok, a toronyra megyek, és figyelek, hogy meglássam, mit szól hozzám, és mit feleljek, amikor megdorgálnak. Az Úr pedig felelt nekem, és ezt mondta: Írd le a látomást, és véd fel táblákra világosan, hogy futhasson, aki olvassa azt. Mert e látomás még a rendelt időre szól, de a végén megszólal, és nem hazudik: ha késik is, várj rá, mert bizonyosan eljön, nem marad el. Íme, felfuvalkodott annak lelke, nem egyenes őbenne; az igaz pedig az ő hite által él. Habakkuk 2:1–4.

Dániel 11. fejezetének huszonhetedik verse szintén meghatározza a „kijelölt időt”.

És e két király szíve a gonoszságra irányul, és egy asztalnál hazugságot szólnak; de ez nem sikerül, mert a vég még a kijelölt időre van rendelve. Dániel 11:27.

A Róma által megalapított „látomás” „meghatározott időre” szól, és a két király, akiknek szíve a gonoszság cselekvésére hajlik, és akik egy asztalnál hazugságot szólnak, egy olyan prófétikus jelzőkövet azonosítanak, amely azelőtt érkezik el, hogy a látomás „megszólalna”. A meghatározott idő előtt két király „hazugságokat” szól, és amikor a látomás megszólal a meghatározott időben, nem hazudik. A meghatározott idő az Egyesült Államokban bevezetett vasárnaptörvény, és az asztalnál való találkozás egy prófétikus időszak kezdetét jelöli. A „látomás” történelmileg a vasárnaptörvénytől teljesedik be, de már a vasárnaptörvény előtt megalapítatik. Ez nyilvánvaló, mert a hűségeselek azt a parancsot kapják, hogy várjanak a látomásra, és azt is, hogy hirdessék a látomást. Nem hirdethették volna azt a látomás beteljesedése előtt, ha a látomás még nem lett volna megalapítva.

Jeremiás azokat jelképezi, akik „várnak” a látomásra:

Ó Uram, te tudod: emlékezzél meg rólam, látogass meg engem, és állj bosszút értem üldözőimen; hosszútűréseidben ne ragadj el engem: tudd meg, hogy teérted szenvedtem gyalázatot. Igéd megtaláltattak, és én megettem azokat; és a te igéd szívem örömévé és vigasságává lett: mert a te nevedről neveztetem, ó Seregek Ura, Isten. Nem ültem a csúfolódók gyülekezetében, sem nem örvendeztem; egyedül ültem a te kezed miatt: mert haraggal töltöttél el engem. Miért szüntelen az én fájdalmam, és miért gyógyíthatatlan az én sebem, amely nem akar meggyógyulni? Vajon egészen olyanná leszel-e nékem, mint a csalárd patak, mint a kiszáradó vizek? Azért így szól az Úr: Ha megtérsz, visszahozlak téged, és előttem fogsz állni; és ha elválasztod a drágát a hitványtól, olyan leszel, mint az én szám: ők térjenek meg hozzád, de te ne térj öhozzájuk. És e nép ellen megerősített ércfallá teszek téged; és harcolni fognak

ellened, de nem győznek le téged: mert veled vagyok, hogy megszabadítsalak és megmentselek téged, azt mondja az Úr. És megszabadítalak téged a gonoszok kezéből, és megváltalak a rettenetek kezéből. Jeremiás 15:15–21.

Az USA-ban hozott vásárnaptvörvény az a hely, ahol az „emlékezés” jelképe megjelöltetik. Ott válik a szombat, amelyre mindenkor emlékezni kell, a végső próbatétel kérdésévé. Ott emlékeztetik a feledésbe merült Tírusz paráznáját. Ott emlékezik meg Isten Babilon bűneiről, és kettős ítéletet ad neki.

Az az útjelző, ahol a beszéd található, a vásárnaptvörvény az Egyesült Államokban, mert ott a földi fenevad sárkányként „szól”. Ugyanezen az útjelzőn Bálám próféciájának vonalában a számár „szól”. Amikor Keresztelő János megszületik, atyja, Zakariás, akit isteni módon korlátoztak a beszédben, „szól”.

És lőn, hogy a nyolcadik napon eljöttek, hogy körülmetéljék a gyermeket; és atyja nevéől Zakariásnak akarták nevezni. De anyja felelvén, monda: Nem úgy; hanem Jánosnak fogják hívni. És mondának neki: Senki sincs a te rokonságodban, akit ezen a néven neveznének. És intenek az atyjának, hogy minek akarná őt nevezni. Ő pedig író táblát kérvén, ezt írta, mondván: János a neve. És mindnyájan elcsodálkoztak. És azonnal megnyílt a szája, és megoldódott a nyelve, és szólt, és dicsérte az Istent. Lukács 1:59–64.

Az Egyesült Államokban bevezetett vásárnaptvörvénnyel a pápaság halálos sebe begyógyul, és ő lesz a nyolcadik királyság, amely a hét közül való, amikor az Egyesült Államok, amelynek elnöke Donald Trump, a nyolcadik elnök, aki a hét közül való. Ugyanebben az időpontban a száznegyvennégyezer zászlóként emeltetik fel. A száznegyvennégyezer a nyolcadik egyház, amely a hét közül való. A vásárnaptvörvény a nyolcas szám jelöltetik meg, és János a nyolcadik napon metéltetett körül, és Zakariás megszólalt. Zakariás jelentése: Isten „megemlékezett”. A vásárnaptvörvény a valódi szombat hamisítványa, amelyről „meg kellett emlékezni”. A vásárnaptvörvény Tírusz paráznája „megemlékeztetik”. A vásárnaptvörvény emlékezik meg Isten Babilon bűneiről, és megkésztetíti ítéletét.

Jeremiás azokat jelképezi, akik elszenveték az első csalódást, és várják a látomást, amely késik. Azokat a hűségesekeket jelképezi, akik az elrendelt időben Isten szájává lesznek, amikor a látomás megszólal, és nem hazudik. Az a látomás, amely a kijelölt időben szól, két király előzi meg, akik egy asztalnál hazugságokat beszélnek egymásnak. Ez az esemény megelőzi a vásárnaptvörvényt, és ezért Panium történetében következik be, amint azt a tizenharmadiktól a tizenötödik versig terjedő szakasz bemutatja; ez ugyanaz az időszak, amikor a „nép rablói” megalapítják a „látomást”.

És azokban az időkben sokan támadnak fel a déli király ellen; a te néped erőszakos fiai is felemelik magukat, hogy beteljesítsék a látomást; de elbuknak. Dániel 11:14.

A „rablók” Róma, és Róma az utolsó napokban a katolicizmus. A pápa állapítja meg a látomást, és ezt a vásárnaptvörvényt közvetlenül megelőző időszakban teszi. Ezt a Paniumi csatába való közbenjárása által teszi, ahol Trump felülkerekedik Putyinon. A csata Kr. e. 200-ban zajlott le, ugyanabban az évben, amikor a pogány Róma belépett a prófétikus történelembe. Nagy Pompeius Kr. e. 63-ban meghódította Jeruzsálemet. Ez az esemény keleti hadjárata során történt, amikor

beavatkozott a Hasmóneus testvérek, II. Hürkanosz és II. Arisztobulosz közötti polgárháborúba. Pompeius II. Hürkanosz oldalára állt, ostrom alá vette Jeruzsálemet, és végül háromhónapos ostrom után elfoglalta a várost. Ez Júdea függetlenségének végét és a térség fölötti római uralom kezdetét jelentette, amely később a római uralom alatt álló provinciává lett.

A vasárnaptörvény előtt a pápa közbenjár a Panium csatájával összefüggő történelembe. Amikor belép a prófétai történelembe, megjelenése megerősíti a látomást; azt a látomást, amely még „szólni fog” a vasárnaptörvény „rendelt idején” az USA-ban. A „látomás”, amely késett, az a megghiúsult előrejelzés, amely a tíz szűz példázatában a késedelem idejének kezdetét jelölte. Ez egyúttal a Jelenések könyve tizennegyedik fejezete három angyalából a második angyal megérkezését is jelezte. Egy megghiúsult előrejelzés, amely a várakozás időszakát vezette be, és arra bátorított, hogy „várjunk” annak beteljesedésére, noha késett.

A Millerita történelemben a késedelem ideje az 1844. augusztus 12-től 17-ig tartó exeteri sátoros összejöveten ért véget. Egy megghiúsult jövődőlés által előidézett csalódás, amely egy olyan várakozási időszakot vezetett be, amely arra volt rendelve, hogy a szüzek két osztályában véglegesítse a jellemet, majd ezt követte a korábban megghiúsult jövődőlés magyarázata. Az exeteri magyarázat azonosítja a látomással kapcsolatos részleteket annak beteljesedésekor. Ugyanezek a jellegzetességek figyelhetők meg Máté evangéliuma tizenhatodik fejezetében is, amikor Krisztus Caesarea Philippibe vitte tanítványait. Attól a ponttól kezdve Krisztus közvetlenül tanította a tanítványokat arra, hogy mi fog történni a keresztnél.

Attól fogva kezdte Jézus megmutatni tanítványainak, hogy neki Jeruzsálembe kell mennie, sokat kell szenvednie a vénektől, a főpapoktól és az írástudóktól, meg kell öletnie, és a harmadik napon fel kell támadnia. Máté 16:21.

Meg kell jegyezni, hogy az imént idézett vers aközött áll, hogy Jézus kijelenti: Pétert a Szentlélek vezette abban, hogy Jézust a Krisztusnak, az élő Isten Fiának vallotta, majd amikor Krisztus tanítani kezdte őket az eljövendő keresztről, Péter ellenezte az üzenetet, és Krisztus Sátánnak nevezte Pétert. Az az üzenet, amely akkor tárul fel, amikor a látomás megerősítettik, az imádók két osztályát hozza létre, mindkettőt Péter jelképezi.

Caesarea Philippi Panium, és mindkettő a kereszt rendelt idejéhez vezet Krisztus vonalában, 1844. október 22-éhez a millerita történelemben, valamint a mai vasárnapi törvényhez. Panium, Caesarea Philippi és az exeteri tábori összejövétel ugyanaz a prófétai útjelző. Ennél az útjelzőnél állítatik fel a látomás a pápa elbeszélésbe való bevezetésével. A látomás felállítása megelőzi a rendelt időt, mert Caesarea Philippi megelőzte a keresztet, az exeteri tábori összejövétel megelőzte 1844. október 22-ét, és Panium Kr. e. 200-ban megelőzte Pompeius Jeruzsálem Kr. e. 63-ban történt meghódítását. Valamikor az Egyesült Államokban bevezetendő vasárnapi törvény előtt a pápa, aki Tírusz paráznája, nyíltan belép majd a prófétai történelembe. Amikor ez megtörténik, a látomás felállítatik.

A látomás a tizenegyedik fejezet harmadik helyettesítő háborújában nyer megerősítést. Az első helyettesítő háború a végső helyettesítő háborút szemlélteti, ezért a végső helyettesítő háború ugyanazokkal a prófétai jellegzetességekkel fog bírni, mint az első. A dél királyát, akit a Vlagyimir

név jelképez, amelynek jelentése: a közösség uralkodója, elsöpri a pápa és az USA elnöke közötti szövetség. Az utolsó pápa a hét közül való nyolcadik lesz, a Jelenések tizenhetedik fejezetének beteljesedéseként, és az utolsó elnök szintén a hét közül való nyolcadik lesz, miként a száznegyvennégyezer zászlóvivője is.

A pápa és az elnök közötti kapcsolat kezdetben „titkos szövetség” volt, és a nyolcadik, egyben utolsó elnök szövetsége a pápával szintén „titkos” lesz, mert ebben az időszakban Tírusz paráznája prófétai értelemben „elfelejtetik”. A Reagan és II. János Pál pápa közötti szövetség titkos volt, ugyanakkor a pápa lett a föld leginkább felismerhető arca. Ami „elfelejtetik” Tírusz paráznáját illetően, aki paráználkodik a föld minden királyával, az a pápaság egy meghatározott jellemzője, amely minden bűnét a lázadás egyetlen kategóriájába foglalja. Ez a jellemző a katolikus egyház tévedhetetlenségre vonatkozó igénye. E tény felismerése annyira fontos, hogy most e cikket White testvérnő egyik fejezetével zárom. Ezeket a gondolatmeneteket a következő cikkben folytatjuk, de miközben A nagy küzdelem következő fejezetét olvassátok, tartsátok észben, hogy Trump kabinetjének tagjai közül csaknem mindenki római katolikus, a pünkösddizmus bizonyos elejével és Franklin Graham állandó befolyásával együtt, aki nemrég nyilvános imádságokra szólított fel a bibliai prófécia antikrisztusáért.

„A lelkiismereti szabadság veszélyben”

„A protestánsok ma sokkal nagyobb jóindulattal tekintenek a romanizmusra, mint az elmúlt években. Azokban az országokban, ahol a katolicizmus nincs fölényben, és a pápisták befolyásuk növelése érdekében békülékeny irányvonalat követnek, egyre növekvő közömbösség tapasztalható azon tanok iránt, amelyek az átalakult egyházakat a pápai hierarchiától elválasztják; mindinkább teret nyer az a vélemény, hogy végső soron nem is különbözünk annyira a létfontosságú pontokban, mint azt feltételezték, és hogy részünkről némi engedmény jobb megértéshez vezetne Rómával. Volt idő, amikor a protestánsok nagyra becsülték a lelkiismereti szabadságot, amelyet oly drága áron vásároltak meg. Gyermkeiket arra tanították, hogy iszonyodjanak a pápaságtól, és úgy tartották, hogy a Rómával való összhang keresése hűtlenség volna Istenhez. De mennyire más érzületek jutnak most kifejezésre!”

„A pápaság védelmezői kijelentik, hogy az egyházat rágalmak érték, és a protestáns világ hajlik e kijelentés elfogadására. Sokan azt hangoztatják, hogy igazságtalan a mai egyházat azon utálatosságok és képtelenségek alapján megítélni, amelyek a tudatlanság és sötétség évszázadai alatt uralmát jellemezték. Borzalmas kegyetlenségét a kor barbárságának tulajdonítják, és arra hivatkoznak, hogy a modern civilizáció befolyása megváltoztatta érzelmeit.”

„Elfelejtették-e ezek az emberek a tévedhetetlenségnek azt az igényét, amelyet ez a kevély hatalom nyolcszáz éven át hangoztatott? Távolról sem mondtak le erről az igényről; sőt a tizenkilencedik században még azelőttiekénél is határozottabban erősítették meg. Mivel Róma azt állítja, hogy az „egyház sohasem tévedett; és az Írások szerint soha nem is fog tévedni” (John L. von Mosheim, *Institutes of Ecclesiastical History*, 3. könyv, II. század, 2. rész, 2. fejezet, 9. szakasz, 17. jegyzet), miként mondhatna le azokról az elvekről, amelyek a múlt

századokban irányították eljárását?”

„A pápai egyház soha nem mond le a tévedhetetlenségre vonatkozó igényéről. Mindazt, amit dogmáit elutasítók üldözésében cselekedett, helyesnek tartja; és vajon nem ismételné-e meg ugyanazokat a tetteket, ha alkalom kínálkoznék rá? Távolíttassanak el a világi kormányzatok által jelenleg rá kirótt korlátozások, és állíttassék vissza Róma korábbi hatalmába, s zsarnoksága és üldözése hamarosan újjáéledne.”

„Egy ismert író a pápai hierarchia lelkiismereti szabadsághoz való viszonyáról, valamint azokról a veszélyekről, amelyek politikájának sikeréből különösképpen az Egyesült Államokra leselkednek, ekként szól: »Sokan hajlanak arra, hogy a római katolicizmustól való bármiféle félelmet az Egyesült Államokban vakbuzgóságnak vagy gyermetegségnek tulajdonítsák. Az ilyenek semmi olyat nem látnak a romanizmus jellegében és magatartásában, ami ellenséges volna szabad intézményeinkkel szemben, és növekedésében sem találnak semmi baljóslatút. Hasonlítsuk össze tehát először kormányzatunk néhány alapvető elvét a katolikus egyház elveivel.«”

„Az Egyesült Államok alkotmánya biztosítja a lelkiismereti szabadságot. Semmi sem drágább vagy alapvetőbb ennél. IX. Pius pápa 1854. augusztus 15-én kelt enciklikájában ezt mondta: „A lelkiismereti szabadság védelmében hangoztatott képtelen és téves tanok vagy őrzöngések a legveszedelmesebb tévelygést jelentik — olyan dögvészt, amely minden másnál inkább retteendő az államban.” Ugyanez a pápa 1864. december 8-án kelt enciklikájában kiközösítette „azokat, akik a lelkiismereti szabadságot és a vallásos istentisztelet szabadságát hirdetik”, továbbá „mindazokat is, akik azt állítják, hogy az egyház nem alkalmazhat kényszert”.”

„Róma sajátos hangneme az Egyesült Államokban nem jelent szívbeli változást. Ott türelmes, ahol tehetetlen. O’Connor püspök ezt mondja: „A vallásszabadságot csupán eltűrjük mindaddig, amíg az ellenkezőjét veszély nélkül meg lehet valósítani a katolikus világra nézve.”... St. Louis érseke egyszer ezt mondta: „Az eretnekség és a hitetlenség bűncselekmények; és a keresztény országokban, mint például Olaszországban és Spanyolországban, ahol az egész nép katolikus, és ahol a katolikus vallás az ország törvényének lényegi része, ezeket ugyanúgy büntetik, mint más bűncselekményeket.”...

„A katolikus egyházban minden bíboros, érsek és püspök hűségesküt tesz a pápának, amelyben a következő szavak fordulnak elő: „Az eretnekeket, a szakadárokat és az említett urunkkal (a pápával), avagy annak fent említett utódaival szemben lázadókat tölem telhetőleg üldözni és ellenezni fogom.” — Josiah Strong, Our Country, 5. fejj., 2–4. bek.

„Igaz, hogy a római katolikus közösségben vannak valódi keresztények. Ezek szolgálnak abban az egyházban Istennek a szerint a legjobb világosság szerint, amellyel rendelkeznek. Nem engedik meg nekik, hogy hozzáférjenek az Ő Igéjéhez, ezért nem ismerik fel az igazságot. Soha nem látták az ellentétet az élő szívből fakadó szolgálat és a pusztaságok és szertartások ismétlődő köre között. Isten szánakozó gyengédséggel tekint ezekre a lelkekre, akiket olyan hitben neveltek, amely megtévesztő és ki nem elégítő. El fogja érni, hogy a világosság sugarai áthatoljanak a sűrű sötétségen, amely körülveszi őket. Ki fogja jelenteni

nekik az igazságot úgy, amint az Jézusban van, és még sokan az Ő népe mellé fognak állni.”

„Ám a rómaiság mint rendszer ma sincs nagyobb összhangban Krisztus evangéliumával, mint történelmének bármely korábbi időszakában. A protestáns egyházak nagy sötétségben vannak, különben felismernék az idők jeleit. A római egyház messzire tekint terveiben és működési módjaiban. Minden eszközt felhasznál befolyásának kiterjesztésére és hatalmának növelésére, előkészítve magát egy heves és elszánt küzdelemre, hogy visszaszerezze a világ fölötti uralmat, újból felállítsa az üldözést, és semmissé tegye mindazt, amit a protestantizmus véghezvitt. A katolicizmus mindenfelől tért hódít. Figyeljétek meg egyházainak és kápolnáinak növekvő számát a protestáns országokban. Tekintsetek amerikai főiskoláinak és szemináriumainak népszerűségére, amelyeket oly széles körben látogatnak a protestánsok. Tekintsetek az angliai ritualizmus növekedésére és a katolikusok soraihoz történő gyakori átállásokra. E dolgoknak aggodalomra kell indítaniuk mindazokat, akik nagyra becsülik az evangélium tiszta alapelveit.”

„A protestánsok meghamisították és pártfogolták a pápaságot; olyan megalkuvásokat és engedményeket tettek, amelyeket maguk a pápisták is meglepődve látnak, és nem képesek megérteni. Az emberek behunyják szemüket a romanizmus valódi jelleme és azok előtt a veszélyek előtt, amelyektől az ő uralmának felsőbbbsége miatt kell tartani. A népet fel kell rázni, hogy ellenálljon e polgári és vallásszabadságra nézve legveszedelmesebb ellenség előretörésének.

„Sok protestáns úgy véli, hogy a katolikus vallás nem vonzó, és hogy istentisztelete unalmas, értelmetlen ceremóniák egyhangú körforgása. Ebben tévednek. Jóllehet a romanizmus megtévesztésre épül, nem durva és ügyetlen csalás. A római egyház vallási szolgálata rendkívül lenyűgöző szertartásosság. Pompás külsőségei és ünnepélyes rítusai megbabonázzák az emberek érzékeit, és elnémítják az értelem és a lelkiismeret szavát. A szemet elbűvöli. Fenséges templomok, impozáns körmenetek, aranyoltárok, drágakövekkel ékesített szentélyek, válogatott festmények és kifinomult szobrászati alkotások a szépség szeretetére hatnak. A fület is rabul ejti. A zene felülmúlhatatlan. A mély hangzású orgona gazdag hangjai, sok hang egybeolvadó dallamával elegyedve, amint fölerősödve áradnak végig egyszerű székesegyházainak magas kupolái és oszlopos hajói alatt, szükségképpen áhítattal és tisztelettel töltik el az elmét.”

„Ez a külső ragyogás, pompa és ceremónia, amely csupán gúnyt űz a bűntől megbetegedett lélek sóvárgásából, a belső romlottság bizonyítéka. Krisztus vallásának nincs szüksége efféle vonzerőkre, hogy ajánlják azt. A keresztből sugárzó világosságban az igaz kereszténység oly tisztának és szeretetre méltónak tűnik, hogy semmiféle külső díszítés nem fokozhatja valódi értékét. A szentség szépsége, a szelíd és csendes lélek az, ami értékes Isten előtt.”

„A stílus ragyogása nem szükségképpen a tiszta, emelkedett gondolkodás ismertetőjele. A művészet magasztos felfogása, az ízlés finom kifinomultsága gyakran olyan elmékben is megvan, amelyek földiek és érzékiek. Sátán gyakran használja fel ezeket arra, hogy az embereket a lélek szükségleteinek elfeledésére vezesse, hogy szem elől tévezzék a jövő, halhatatlan életet, hogy elforduljanak végtelen Segítőjüktől, és kizárólag e világnak éljenek.”

„A külsőségek vallása vonzó a meg nem újult szív számára. A katolikus istentisztelet pompája és szertartásossága csábító, megbabonázó erővel bír, amely által sokakat megtévesztenek; és úgy kezdenek tekinteni a római egyházra, mint magára a menny kapujára. Senki más, csak azok, akik lábukat szilárdan az igazság alapjára helyezték, és akiknek szívét Isten Lelke megújította, állhatnak ellen befolyásának. Ezrek, akiknek nincs tapasztalati ismeretük Krisztusról, arra fognak jutni, hogy elfogadják a kegyesség formáit annak ereje nélkül. Éppen ilyen vallásra vágyik a sokaság.”

„Az egyháznak a megbocsátáshoz való jogra formált igénye arra indítja a romanistát, hogy szabadnak érezze magát a bűnre; és a gyónás szertartása, amely nélkül bocsánata nem nyerhető el, szintén arra hajlik, hogy engedélyt adjon a gonoszra. Aki bukott ember előtt térdel le, és gyónásban feltárja szívének titkos gondolatait és képzeit, megalázza emberi méltóságát, és lealacsonyítja lelke minden nemes ösztönét. Amikor élete bűneit egy papnak tárja fel,—egy tévelygő, bűnös halandónak, aki igen gyakran a bor és a kicsapongás által is meg van romolva,—jellemének mércéje alább száll, és ennek következtében ő maga is beszennyeződik. Istenről alkotott fogalma a bukott emberiség hasonlatosságára alacsonyodik, mert a pap Isten képviselőjeként áll előtte. Ez az embertől embernek tett megalázó gyónás az a titkos forrás, amelyből annak a sok gonoszságnak nagy része kiáradt, amely beszennyezi a világot, és alkalmassá teszi azt a végső pusztulásra. Ám annak, aki szereti az önkényeztetést, kellemesebb egy vele egyenlő halandónak vallani meg bűneit, mint lelkét Isten előtt feltárni. Az emberi természet számára elfogadhatóbb vezekelni, mint a bűnről lemondani; könnyebb a testet szörruhával, csalánnal és fájdalomt okozó láncokkal sanyargatni, mint a testi kívánságokat megfeszíteni. Súlyos az iga, amelyet a testi szív kész hordozni inkább, mintsem meghajolni Krisztus igája előtt.

„Megdöbbenő hasonlóság van a római egyház és a zsidó egyház között Krisztus első adventjének idején. Míg a zsidók titokban lábbal tiporták Isten törvényének minden alapelvét, külsőleg szigorúan ragaszkodtak előírásainak megtartásához, olyan követelményekkel és hagyományokkal terhelve meg azt, amelyek az engedelmességet fájdalomossá és terhessé tették. Amiként a zsidók azt vallották, hogy tisztelik a törvényt, úgy a romanisták azt állítják, hogy tisztelik a keresztet. Magasztalják Krisztus szenvedéseinek jelképét, miközben életükkel megtagadják azt, akit az jelképez.”

„A pápisták keresztet helyeznek templomaikra, oltáraikra és öltözetükre. Mindenütt a kereszt jelvénye látható. Mindenütt külsőleg tisztelik és magasztalják azt. Krisztus tanításai azonban értelmetlen hagyományok, hamis magyarázatok és szigorú követelések tömege alá vannak eltemetve. Az Üdvözítőnek a bigott zsidókra vonatkozó szavai még nagyobb erővel alkalmazhatók a római katolikus egyház vezetőire: „Mert nehéz és elhordozhatatlan terheket kötöznek egybe, és az emberek vállára vetik; de ők az ujjukkal sem akarják azokat illetni.” Máté 23:4. A lelkiismeretes lelkeket állandó rettegésben tartják, mert félnek egy megharagudott Isten haragjától, miközben az egyház számos méltósága fényűzésben és érzéki gyönyörök között él.”

„A képek és ereklyék imádása, a szentek segítségül hívása és a pápa felmagasztalása a Sátán eszközei arra, hogy az emberek elméjét Istentől és az Ő Fiától elvonja. Vesztük előidézése

érdekében arra törekszik, hogy figyelmüket attól fordítsa el, aki által egyedül üdvösséget találhatnak. Bármely tárgy felé irányítani fogja őket, amely annak helyébe állítható, aki ezt mondta: »Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én nyugalmat adok nektek.« Máté 11:28.”

„Sátánnak állandó törekvése, hogy hamis színben tüntesse fel Isten jellemét, a bűn természetét és a nagy küzdelemben valójában forgó kérdéseket. Álokoskodása csökkenti az isteni törvény kötelező erejét, és engedélyt ad az embereknek a bűnre. Ugyanakkor arra készíti őket, hogy hamis fogalmakat tápláljanak Istenről, úgyhogy félelemmel és gyűlölettel tekintenek rá, nem pedig szeretettel. A saját jellemében rejlő kegyetlenséget a Teremtőnek tulajdonítják; ez testet ölt vallási rendszerekben, és kifejezésre jut az istentisztelet formáiban. Így az emberek elméje elvakul, és Sátán biztosítja őket magának mint eszközeit, hogy Isten ellen hadakozzanak. Az isteni tulajdonságokról alkotott elferdített fogalmak következtében a pogány nemzeteket arra vezették, hogy az emberáldozatokat szükségesnek higgyék az istenség kegyének elnyeréséhez; és a bálványimádás különféle formái alatt borzalmas kegyetlenségeket követtek el.”

A római katolikus egyház, amely egyesítette a pogányság és a kereszténység formáit, és a pogánysághoz hasonlóan hamisan tüntette fel Isten jellemét, nem kevésbé kegyetlen és visszaszító eljárásokhoz folyamodott. Róma uralmának napjaiban kínzóeszközök álltak rendelkezésre, hogy tanításaihoz való hozzájárulást kényszerítsenek ki. Máglya várt azokra, akik nem engedtek követeléseinek. Olyan méretű mészárlások történtek, amelyekről soha nem szerezhető teljes ismeret, mígnem az ítéletben nyilvánvalóvá lesznek. Az egyház méltóságai, Sátánt, urukat követve, azon fáradoztak, hogy olyan eszközöket találjanak fel, amelyek a lehető legnagyobb gyötrelmet okozzák anélkül, hogy az áldozat életét kioltanák. Sok esetben a pokoli eljárást az emberi tűrőképesség végső határáig megismételték, mígnem a természet feladta a küzdelmet, és a szenvedő édes szabadulásként üdvözölte a halált.

„Ilyen volt Róma ellenfeleinek sorsa. Hívei számára ott volt az ostor fegyelme, az éheztető éhség, a testi önsanyargatás minden elképzelhető, a szívet megbetegítő formájában. Hogy elnyerjék a menny kegyét, a vezeklők Isten törvényeit a természet törvényeinek áthágása által sértették meg. Arra tanították őket, hogy szakítsák szét azokat a kötelékeket, amelyeket Ő azért alkotott, hogy megáldják és megörvendeztessék az ember földi vándorlását. A temető milliónyi áldozatot rejt, akik életüket hiábavaló törekvésekben emésztették fel, hogy természetes érzelmeiket legyőzzék, és mint Isten előtt sértő dolgot, elfojtsanak minden gondolatot és érzést, amely együttérzést ébreszt embertársaik iránt.”

„Ha meg akarjuk érteni a Sátán évszázadokon át megnyilvánuló, eltökélt kegyetlenségét — nem azok között, akik soha nem hallottak Istenről, hanem éppen a kereszténység szívében és egész kiterjedésében —, csak a romanizmus történetére kell tekintenünk. E csalásnak e roppant rendszere által a gonosz fejedelme eléri célját: gyalázatot hoz Istenre, és nyomorúságot az emberre. És amikor látjuk, miként sikerül neki álcáznia magát, és miként viszi véghez munkáját az egyház vezetői által, jobban megérthetjük, miért viseltetik oly nagy ellenszenvvel a Biblia iránt. Ha azt a Könyvet olvassák, nyilvánvalóvá lesz Isten irgalma és szeretete; meglátszik, hogy Ő e súlyos terhek közül egyet sem rak az emberekre. Mindössze megtört és töredelmes szívet, alázatos, engedelmes lelket kér.”

„Krisztus életében semmiféle példát nem ad arra, hogy férfiak és nők kolostorokba zárkózzanak, hogy ezáltal alkalmassá váljanak a mennyre. Soha nem tanította, hogy a szeretetet és az együttérzést el kell fojtani. A Megváltó szíve túláradt a szeretettől. Minél közelebb jut az ember az erkölcsi tökéletességhez, annál érzékenyebbek az érzelmei, annál élesebb a bűnről alkotott felismerése, és annál mélyebb az együttérzése a szenvedők iránt. A pápa azt állítja magáról, hogy Krisztus helytartója; de miként állja ki jelleme az összehasonlítást a mi Üdvözítőnk jellemével? Ismeretes volt-e valaha Krisztusról, hogy embereket börtönbe vagy kámpadra juttatott volna azért, mert nem hódoltak előtte mint a menny Királya előtt? Hallották-e valaha hangját, amint halálra ítélte azokat, akik nem fogadták el Őt? Amikor egy samaritánus falu népe megvetéssel bánt vele, János apostolt felindultság töltötte el, és ezt kérdezte: »Uram, akarod-e, hogy azt mondjuk, szálljon alá tűz az égből, és eméssze meg őket, miként Illés is tette?« Jézus szánakozva tekintett tanítványára, és megdorgálta kemény lelkületét, mondván: »Mert az embernek Fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa.« Lukács 9:54, 56. Mily különbözik Krisztus lelkületétől az, amelyet állítólagos helytartója tanúsít.”

„A római egyház ma tetszetős külsőt mutat a világnak, mentegetőzésekkel leplezve iszonyatos kegyetlenségeinek történetét. Krisztushoz hasonló öltözetbe öltözött; de változatlan maradt. A pápaság minden elve, amely a letűnt korokban létezett, ma is létezik. A legsötétebb korszakokban kigondolt tanokat ma is vallja. Senki se árátsa magát. Az a pápaság, amelyet a protestánsok ma oly készségesen tisztelnek, ugyanaz, amely a reformáció napjaiban uralta a világot, amikor Isten emberei életük kockáztatásával álltak elő, hogy leleplezzék gonoszságát. Ugyanaz a gőg és fennhéjázó önfelmagasztalás jellemzi, amely királyokon és fejedelmeken uralkodott, és Isten előjogait követelte magának. Lelke ma sem kevésbé kegyetlen és zsarnoki, mint akkor volt, amikor eltaposta az emberi szabadságot, és megölte a Magasságos szentjeit.”

„A pápaság pontosan az, aminek a prófécia kijelentette, hogy lennie fog: az utolsó idők hitehagyása. 2 Thesszalonika 2:3, 4. Politikájának része, hogy olyan jellemet öltönn magára, amely célját a leginkább előmozdítja; de a kaméleon változó külszíne alatt a kígyó változhatatlan mérgét rejt. »Az eretnekekkel, sem az eretnekséggel gyanúsított személyekkel szemben nem kell megtartani a hitet« (Lenfant, 1. kötet, 516. oldal) — jelenti ki. Vajon ezt a hatalmat, amelynek ezer esztendőre visszanyúló történetét a szentek vére írta meg, most Krisztus egyháza részeként kellene elismerni?”

„Nem ok nélkül hangoztatták a protestáns országokban azt az állítást, hogy a katolicizmus ma kevésbé tér el a protestantizmustól, mint a korábbi időkben. Változás történt; de a változás nem a pápaságban van. A katolicizmus valóban hasonlít a ma létező protestantizmus nagy részére, mert a protestantizmus a reformátorok napjai óta oly nagy mértékben elfajult.

„Mivel a protestáns egyházak a világ kegyét keresik, a hamis szeretet elvakította szemüket. Nem látják, hogy helyes minden rosszról jót feltételezni, s ennek elkerülhetetlen következményeként végül minden jóról rosszat fognak hinni. Ahelyett, hogy síkra szállnának a hit védelmében, amely egyszer a szenteknek adatott, most úgyszólván bocsánatot kérnek Rómától a róla alkotott szeretetlen véleményükért, és bocsánatért esedeznek elfogultságuk miatt.”

A római egyházzal szemben kedvezőtlenül viseltetőknek is nagy csoportja alig fogja fel, milyen veszély rejlik annak hatalmában és befolyásában. Sokan azt hangoztatják, hogy a középkorban uralkodó értelmi és erkölcsi sötétség kedvezett tanításai, babonái és elnyomása elterjedésének, s hogy a modern idők nagyobb műveltsége, a tudás általános elterjedése és a vallási kérdésekben növekvő szabadelvűség kizárja az türelmetlenség és zsarnokság újjáéledését. Már magát a gondolatot is kinevetik, hogy a dolgoknak ilyen állapota fennállhatna ebben a felvilágosult korban. Igaz, hogy nagy világosság — értelmi, erkölcsi és vallási világosság — ragyog e nemzedékre. Isten szent Igéjének feltárt lapjairól mennyei világosság áradt a világra. De emlékeznünk kell arra, hogy minél nagyobb a kapott világosság, annál nagyobb azoknak a sötétsége, akik azt elferdítik és elutasítják.

„A Biblia imádságos lelkülettel végzett tanulmányozása feltárná a protestánsok előtt a pápaság valódi jellemét, és arra késztené őket, hogy megutálják és kerüljék azt; ám sokan oly bölcsek a maguk szemében, hogy nem érzik szükségét annak, hogy alázatosan keressék Istent, hogy Ő vezesse el őket az igazságra. Noha büszkék felvilágosultságukra, tudatlanok mind az Írások, mind az Isten ereje felől. Szükségük van valamiféle eszközre lelkiismeretük megnyugtatóására, és azt keresik, ami a legkevésbé lelki és megalázó. Amire vágnak, az olyan módszer Isten elfeledésére, amely Istentről való megemlékezés módszerének látszik. A pápaság igen alkalmas arra, hogy mindezek szükségleteinek megfeleljen. Az emberiség két osztálya számára van előkészítve, s ezek majdnem az egész világot magukba foglalják: az egyik azoké, akik érdemeik által akarnak üdvözülni, a másik azoké, akik bűneikben akarnak üdvözülni. Ebben rejlik hatalmának titka.”

„A nagy szellemi sötétség napja kedvezőnek bizonyult a pápaság sikerére nézve. Még be fog bizonyosodni, hogy a nagy szellemi világosság napja ugyanilyen kedvező a sikerére. A múlt korszakokban, amikor az emberek Isten Igéje nélkül és az igazság ismerete nélkül éltek, szemük be volt kötve, és ezrek estek csapdába, nem látva a lábuk elé kifeszített hálót. Ebben a nemzedékben sokak szemét elkápráztatja az emberi spekulációk fénye, a „hamisan nevezett tudomány”; nem ismerik fel a hálót, és éppoly készséggel belesétálnak, mintha be lenne kötve a szemük. Isten úgy rendelte, hogy az ember értelmi képességei Alkotójától kapott ajándékként legyenek számon tartva, és az igazság és igazságosság szolgálatába állíttassanak; ám amikor a gőgöt és a becsvágyat dédelgetik, és az emberek saját elméleteiket Isten Igéje fölé emelik, akkor az értelem nagyobb kárt tud okozni, mint a tudatlanság. Így a jelen kor hamis tudománya, amely aláássa a Bibliába vetett hitet, éppoly sikeresnek fog bizonyulni a pápaság elfogadásának előkészítésében, annak tetszetős formáival együtt, miként a tudás visszatartása sikeres volt abban, hogy a sötét középkorban megnyissa az utat annak felmagasztosulása előtt.”

„Azokban a jelenleg folyamatban levő mozgalmakban, amelyek az Egyesült Államokban arra irányulnak, hogy az egyház intézményei és szokásai számára megszerezzék az állam támogatását, a protestánsok a pápisták nyomdokain haladnak. Sőt mi több, ajtót nyitnak a pápaság előtt, hogy protestáns Amerikában visszaszerezze azt a felsőbbiséget, amelyet az Óvilágban elveszített. És ami még nagyobb jelentőséget ad ennek a mozgalomnak, az az a tény, hogy a fő cél, amelyet szem előtt tartanak, a vasárnap megtartásának kikényszerítése—egy olyan szokásé, amely Rómától ered, s amelyet ő saját tekintélye jelének

vall. A protestáns egyházakat a pápaság szelleme—az evilági szokásokhoz való alkalmazkodás szelleme, az emberi hagyományoknak Isten parancsolatai fölé helyezése—hatja át, és vezeti őket arra, hogy ugyanazt a vasárnap-felmagasztaló munkát végezzék, amelyet a pápaság már előttük elvégzett.”

„Ha az olvasó meg akarja érteni, milyen eszközöket fognak alkalmazni az előttünk álló, hamarosan bekövetkező küzdelemben, nincs más tennivalója, mint nyomon követni annak feljegyzését, hogy Róma milyen eszközöket alkalmazott ugyanezen cél érdekében a múlt századaiban. Ha tudni akarja, miként fognak az egyesült pápisták és protestánsok bánni azokkal, akik elutasítják dogmáikat, lássa meg azt a lelkületet, amelyet Róma a szombattal és annak védelmezőivel szemben tanúsított.”

„A királyi rendeletek, az egyetemes zsinatok és a világi hatalom által támogatott egyházi rendelkezések voltak azok a lépések, amelyek által a pogány ünnep a keresztény világban tiszteletre méltó helyzetét elnyerte. A vasárnap megtartását kikényszerítő első nyilvános intézkedés a Konstantin által kibocsátott törvény volt. (Kr. u. 321) E rendelet előírta, hogy a városlakók pihenjenek „a Nap tiszteletreméltó napján”, ugyanakkor megengedte, hogy a falun élők folytassák mezőgazdasági munkáikat. Jóllehet valójában pogány jellegű rendelet volt, a császár névleges kereszténnyé válása után mégis érvényt szerzett neki.”

Mivel a királyi rendelet nem bizonyult az isteni tekintély elégséges helyettesítőjének, Eusebius, egy püspök, aki a fejedelmek kegyét kereste, és aki Konstantin különleges barátja és hízelgője volt, azt az állítást terjesztette elő, hogy Krisztus a szombatot vasárnapra helyezte át. Az új tan bizonyítására a Szentírásból egyetlen bizonyágtételt sem hoztak fel. Maga Eusebius is akaratlanul elismeri annak hamisságát, és rámutat a változtatás valódi szerzőire.

„Mindazokat a dolgokat” — mondja — „amelyeket a szombaton kötelesség volt megtenni, átvittük az Úr napjára.” — Robert Cox, *Sabbath Laws and Sabbath Duties*, 538. oldal. Ám a vasárnap melletti érvelés, bármily alaptalan volt is, arra bátorította az embereket, hogy lábbal tiporják az Úr szombatját. Mindazok, akik a világ megbecsülésére vágytak, elfogadták a népszerű ünnepnapot.

„Amint a pápaság szilárdan megalapozódott, a vasárnap felmagasztalásának műve tovább folytatódott. Egy ideig az emberek, amikor nem vettek részt az istentiszteleten, mezőgazdasági munkát végeztek, és a hetedik napot még mindig szombatnak tekintették. Ám fokozatosan változást idéztek elő. A szent tisztséget viselőknek megtiltották, hogy vasárnap bármiféle polgári peres ügyben ítéletet hozzanak. Nem sokkal később minden személynek, bármilyen rangú legyen is, megparancsolták, hogy tartózkodjék a közönséges munkától, a szabadokra nézve pénzbírság, a szolgák esetében pedig botozás terhe mellett. Később elrendelték, hogy a gazdag embereket vagyonuk felének elvesztésével büntessék; végül pedig, ha továbbra is makacsok maradnának, rabszolgává tegyék őket. Az alacsonyabb osztályoknak örök száműzetést kellett elszenvedniük.”

„A csodákat is segítségül hívták. Egyéb csodák között arról is hírt adtak, hogy amikor egy földműves, aki vasárnap fel akarta szántani a földjét, vassal tisztította meg az ekéjét, a vas odaragadt a kezéhez, és két éven át magával hordozta azt, »mérhetetlen nagy fájdalomra és szegényére«. —Francis West, *Historical and Practical Discourse on the Lord's Day*, 174. o.”

„Később a pápa utasítást adott arra, hogy a plébános intse meg a vasárnap megszegőit, és buzdítsa őket arra, hogy menjenek templomba és mondják el imádságaikat, nehogy valami nagy csapást hozzanak magukra és szomszédaikra. Egy egyházi zsinat előterjesztette azt az érvet, amelyet azóta oly széles körben alkalmaztak, még a protestánsok is, hogy mivel embereket villám sújtott vasárnapi munkavégzés közben, annak tehát szombatnak kell lennie. „Nyilvánvaló” — mondták a főpapok — „mily nagy volt Isten nemtetszése e nap elhanyagolása miatt.” Ezután felhívással fordultak ahhoz, hogy a papok és lelkészek, királyok és fejedelmek, valamint minden hívő ember „minden tőlük telhető igyekezettel és gondossággal munkálkodjanak azon, hogy e nap visszaállíttassék tiszteletében, és a kereszténység hiteléért a jövőben áhítatosabban megtartassék.” — Thomas Morer, Discourse in Six Dialogues on the Name, Notion, and Observation of the Lord's Day, 271. oldal.

Miután a zsinati határozatok elégtelennek bizonyultak, a világi hatóságokat arra kérték, hogy olyan rendeletet bocsássanak ki, amely rettegést kelt a nép szívében, és arra kényszeríti őket, hogy vasárnap tartózkodjanak a munkától. Egy Rómában tartott szinóduson minden korábbi határozatot nagyobb eréllyel és ünnepélyességgel megerősítettek. Azokat az egyházi törvénykezésbe is beiktatták, és a polgári hatóságok csaknem az egész kereszténységben érvényre juttatták. (Lásd Heylyn, History of the Sabbath, pt. 2, ch. 5, sec. 7.)

Mégis, a vasárnap megtartására vonatkozó szentírási felhatalmazás hiánya nem csekély zavarba ejtette őket. Az emberek megkérdőjelezték tanítóik jogát arra, hogy félretegyék Jehova határozott kijelentését: „A hetedik nap az Úrnak, a te Istenednek szombatja”, hogy a nap napját tiszteljék meg. A bibliai bizonyágtétel hiányának pótlására más eszközökhöz kellett folyamodni. A vasárnap buzgó szószólójának, aki a tizenkettedik század vége felé felkereste Anglia egyházait, az igazság hű tanúi ellenálltak; és erőfeszítései oly eredménytelenek voltak, hogy egy időre elhagyta az országot, és valami módot keresett tanításai érvényre juttatására. Amikor visszatért, a hiány már pótolva volt, és későbbi munkálkodása során nagyobb sikerrel járt. Egy tekercset hozott magával, amely állítólag magától Istentől származott, és amely tartalmazta a vasárnap megtartásához szükséges parancsot, valamint rettenetes fenyegetéseket az engedetlenek megrémítésére. Erről a drága dokumentumról — amely éppoly aljas hamisítvány volt, mint az az intézmény, amelyet támogatott — azt állították, hogy a mennyből hullott alá, és Jeruzsálemben találták meg, a Golgotán, Szent Simeon oltárán. Valójában azonban a római pápai palota volt az a forrás, ahonnan származott. A csalásokat és hamisításokat az egyház hatalmának és gyarapodásának előmozdítására a pápai hierarchia minden korszakban megengedettnek tekintette.

„A tekercs megtiltotta a munkavégzést a kilencedik órától, vagyis szombat délután három órától hétfő napkeltéig; és tekintélyéről azt állították, hogy sok csoda erősíti meg. Azt beszéltek, hogy azokat, akik a kijelölt időn túl dolgoztak, bénulás sújtotta. Egy molnár, aki megpróbálta megőrölni a gabonáját, liszt helyett véráradatot látott előtörni, és a malomkerék megállt, jóllehet a víz erősen zúdult. Egy asszony, aki tésztát tett a kemencébe, nyersen találta, amikor kivette, noha a kemence igen forró volt. Egy másik, akinek a kilencedik órára sütésre előkészített tésztája volt, de úgy határozott, hogy hétfőig félreteszi, másnap azt találta, hogy az isteni hatalom cipókká formálta és megsütötte. Egy ember, aki szombaton a kilencedik óra után kenyeret sütött, azt tapasztalta, hogy amikor másnap reggel megtörte, vér buggyant ki belőle.

Ilyen képtelen és babonás kohlományokkal igyekeztek a vasárnap hívei annak szentségét megalapozni. (Lásd Roger de Hoveden, *Annals*, 2. köt., 526–530. o.)”

Skóciában, akárcsak Angliában, a vasárnap iránti nagyobb tiszteletet úgy biztosították, hogy ahhoz az ősi szombat egy részét kapcsolták. A szentnek megtartandó idő azonban eltérő volt. A skót király egyik rendelete kijelentette, hogy „szombaton déli tizenkét órától fogva szentnek kell tekinteni az időt”, és hogy attól kezdve hétfő reggelig senki sem foglalkozhat világi munkával.—Morer, 290–291. o.

„Mindazonáltal a vasárnap megszentelésének megalapozására tett minden erőfeszítés ellenére maguk a pápisták is nyilvánosan elismerték a szombat isteni tekintélyét és annak az intézménynek emberi eredetét, amellyel azt felváltották. A tizenhatodik században egy pápai zsinat világosan kijelentette: „Minden keresztény emlékezzék arra, hogy a hetedik napot Isten szentelte meg, és nemcsak a zsidók, hanem mindazok is elfogadták és megtartották, akik Isten imádójának vallják magukat; jóllehet mi, keresztények, az ő szombatjukat az Úr napjára változtattuk.” — Uo., 281., 282. oldal. Azok, akik az isteni törvénybe avatkoztak, nem voltak tudatlanok cselekedetük természetét illetően. Tudatosan Isten fölé helyezték magukat.”

„Róma politikájának azokkal szemben, akik nem értettek egyet vele, szemléletes példáját adja a valdensek hosszan tartó és véres üldözése, akik közül némelyek a szombat megtartói voltak. Mások hasonlóképpen szenvedtek a negyedik parancsolathoz való hűségükért. Etiópia és Abesszínia egyházainak története különösen jelentős. A sötét középkor homálya közepette Közép-Afrika keresztényei kikerültek a látókörből, és a világ elfeledkezett róluk, s évszázadokon át szabadságot élveztek hitük gyakorlásában. Végül azonban Róma tudomást szerzett létezésükről, és Abesszínia császárárt csakhamar rávették arra, hogy a pápát Krisztus helytartójaként ismerje el. Ezt további engedmények követték.”

„Rendeletet adtak ki, amely a szombat megtartását a legsúlyosabb büntetések terhe alatt megtiltotta. (Lásd Michael Geddes, *Church History of Ethiopia*, 311–312. oldal.) A pápai zsarnokság azonban hamarosan oly súlyosan gyötrő igává lett, hogy az abesszíniek elhatározták, letörlik azt nyakukról. Borzalmas küzdelem után a romanistákat kiűzték uralmuk területéről, és helyreállították az ősi hitet. Az egyházak örvendeztek szabadságuknak, és soha nem feledték el a leckét, amelyet Róma csalárdságáról, fanatizmusáról és önkényuralmi hatalmáról tanultak. Elszigetelt birodalmukban megelégedtek azzal, hogy megmaradjanak a kereszténység többi része előtt ismeretlenül.

„Afrika egyházai úgy tartották meg a szombatot, amint azt a pápai egyház teljes hitehagyása előtt tartotta. Miközben Isten parancsolatának engedelmeskedve megtartották a hetedik napot, vasárnaponként tartózkodtak a munkától az egyház szokásához alkalmazkodva. Miután Róma megszerezte a legfőbb hatalmat, lábbal tiporta Isten szombatját, hogy a magáét felmagasztalja; de Afrika egyházai, amelyek közel ezer éven át rejtve maradtak, nem vettek részt ebben a hitehagyásban. Amikor Róma uralma alá kerültek, arra kényszerítették őket, hogy félretegyék az igazat, és felmagasztalják a hamis szombatot; de mihelyt visszanyerték függetlenségüket, ismét visszatértek a negyedik parancsolat iránti engedelmességhez.

„A múlt e feljegyzései világosan feltárják Róma ellenséges indulatát az igaz szombattal és annak védelmezőivel szemben, valamint azokat az eszközöket, amelyeket felhasznál a maga alkotta intézmény tiszteletben részesítésére. Isten Igéje azt tanítja, hogy e jelenetek meg fognak ismétlődni, amikor a római katolikusok és a protestánsok egyesülnek a vasárnap felmagasztalására.

A Jelenések 13. fejezetének próféciaja kijelenti, hogy a bárányszerű szarvakkal jelképezett hatalom arra fogja készíteni „a földet és annak lakosait”, hogy imádják a pápaságot — amelyet ott a „párduchoz hasonló” fenevad jelképez. A kétszarvú fenevadnak azt is mondania kell „a föld lakosainak, hogy csinálják meg a fenevad képét”; továbbá meg kell parancsolnia mindenkinek, „kicsinyeknek és nagyoknak, gazdagoknak és szegényeknek, szabadoknak és szolgáknak”, hogy vegyék fel a fenevad bélyegét. Jelenések 13:11–16. Kimutattatott, hogy az Egyesült Államok az a hatalom, amelyet a bárányszerű szarvakkal bíró fenevad jelképez, és hogy e prófécia akkor fog beteljesedni, amikor az Egyesült Államok kikényszeríti a vasárnap megtartását, amelyet Róma felsőbbbsége különleges elismerésének tekint. Ám a pápaság iránti e hódolatban az Egyesült Államok nem lesz egyedül. Róma befolyása azokban az országokban, amelyek egykor elismerték uralmát, még korántsem semmisült meg. És a prófécia előre jelzi hatalmának helyreállítását. „Látám, hogy egy az ő fejei közül mintegy halálos sebbel megsebesítettet; de az ő halálos sebe meggyógyított: és csodálván az egész föld követé a fenevadat.” 3. vers. A halálos seb ejtése a pápaság 1798-ban bekövetkezett bukására mutat. Ezután — mondja a próféta — „az ő halálos sebe meggyógyított: és csodálván az egész föld követé a fenevadat.” Pál világosan kijelenti, hogy a „bűn embere” megmarad a második adventig. 2 Thessalonika 2:3–8. Az idők legvégéig folytatni fogja a megtévesztés munkáját. És a jelenések írója szintén ezt mondja, ugyancsak a pápaságra utalva: „És imádják őt a földnek minden lakosai, akiknek neve nincs beírva az élet könyvébe.” Jelenések 13:8. Úgy az Ó-, mint az Újvilágban a pápaság hódolatban részesül majd a vasárnap intézménye iránt tanúsított tisztelet által, amely kizárólag a római egyház tekintélyén nyugszik.

„A tizenkilencedik század közepe óta az Egyesült Államokban a prófécia kutatói ezt a bizonyágtételt tárták a világ elé. A jelenleg végbemenő eseményekben e jövődőlés beteljesedése felé való gyors előrehaladás látható. A protestáns tanítók részéről ugyanaz az isteni tekintélyre való hivatkozás tapasztalható a vasárnap megtartása mellett, és ugyanaz a szentírási bizonyíték hiánya, mint a pápai vezetőknél, akik csodákat koholtak, hogy azok Isten valamely parancsa helyét töltsék be. Az az állítás, hogy Isten ítéletei azért sújtják az embereket, mert megszegik a vasárnap-szombatot, ismételten hangoztatva lesz; már most is kezdik sürgetni. És a vasárnap megtartásának kikényszerítésére irányuló mozgalom gyorsan teret nyer.”

„Csodálatra méltó a római egyház ravaszsága és fortélyossága. Képes kiolvasni, mi következik. Kivárja az idejét, látva, hogy a protestáns egyházak hódolattal adóznak neki a hamis szombat elfogadása által, és hogy készülnek annak kikényszerítésére éppen azokkal az eszközökkel, amelyeket ő maga alkalmazott a letűnt időkben. Azok, akik elutasítják az igazság világosságát, mégis e magát tévedhetetlennek nevező hatalom segítségét fogják keresni, hogy felmagasztaljanak egy olyan intézményt, amely tőle származott. Nem nehéz sejteni, milyen készségesen siet majd a protestánsok segítségére ebben a munkában. Ki érti jobban a pápai

vezetőknél, miként kell bánni azokkal, akik engedetlenek az egyházzal szemben?”

„A római katolikus egyház, minden világszerte kiterjedő ágazatával együtt, egyetlen hatalmas szervezetet alkot, amely a pápai szék irányítása alatt áll, és annak érdekeit szolgálni hivatott. Kommunikánsainak millióit a földgolyó minden országában arra tanítják, hogy magukat a pápa iránti hűség kötelékében állóknak tekintsék. Bármilyen legyen is nemzetiségük vagy kormányzatuk, az egyház tekintélyét minden más fölé kell helyezniük. Noha esküt tehetnek, amellyel az állam iránti hűségüket fogadják, e mögött mégis ott áll a Róma iránti engedelmesség fogadalma, amely feloldja őket minden olyan kötelezettség alól, amely az ő érdekeivel ellentétes.”

„A történelem tanúskodik ravasz és kitartó törekvéseiről, amelyekkel beférkőzni igyekezett a nemzetek ügyeibe; s miután megvetette a lábát, saját céljait mozdította elő, még fejedelmek és népek romlása árán is. 1204-ben III. Ince pápa II. Pétertől, Aragónia királyától, a következő rendkívüli esküt csikarta ki: „Én, Péter, az aragóniaiak királya, vallom és ígérem, hogy mindenkor hűséges és engedelmes leszek uramhoz, Ince pápához, az ő katolikus utódaihoz és a római egyházhoz, és királyságomat hűségesen megőrööm az ő engedelmisségében, védelmezve a katolikus hitet és üldözve az eretnek romlottságot.” —John Dowling, *The History of Romanism*, b. 5, ch. 6, sec.

„55. Ez összhangban áll a római pápa hatalmára vonatkozó állításokkal, miszerint „jogszerű számára császárokat letaszítani”, és „hogy feloldozhatja az alattvalókat a jogtalan uralkodók iránti hűségük alól.” —Mosheim, 3. könyv, 11. század, 2. rész, 2. fejezet, 9. szakasz, 17. jegyzet.

„És emlékezzünk arra, hogy Róma dicsekvése az, hogy ő soha nem változik. VII. Gergely és III. Ince alapelvei ma is a római katolikus egyház alapelvei. És ha csak volna hatalma hozzá, ma is ugyanazzal az eréllyel valósítaná meg azokat, mint a múlt századokban. A protestánsok alig tudják, mit cselekszenek, amikor azt javasolják, hogy fogadják el Róma segítségét a vasárnap felmagasztalásának művében. Miközben ők céljuk megvalósítására törekszenek, Róma arra irányul, hogy újból megszilárdítsa hatalmát, és visszaszerezze elvesztett fennhatóságát. Ha egyszer az az elv érvényre jut az Egyesült Államokban, hogy az egyház igénybe veheti vagy ellenőrizheti az állam hatalmát; hogy a vallási gyakorlatokat világi törvényekkel lehet kikényszeríteni; röviden, hogy az egyház és az állam tekintélye uralkodjék a lelkiismeret felett, akkor Róma diadala ebben az országban biztos.”

„Isten Igéje figyelmeztetést adott a közelgő veszélyre; ha ezt nem vesszük figyelembe, a protestáns világ csak akkor fogja megtudni, mik Róma valódi szándékai, amikor már túl késő lesz elkerülni a csapdát. Ő csendben növekszik hatalomban. Tanításai éreztetik befolyásukat a törvényhozás csarnokaiban, az egyházakban és az emberek szívében. Emeli magas és hatalmas építményeit, amelyeknek titkos rejtekeiben megismétlődnek korábbi üldözései. Lopakodva és gyanútlanul erősíti erőit, hogy előmozdítsa saját céljait, amikor eljön az idő, hogy lecsapjon. Mindössze kedvező térre vágyik, és ez már most megadatik neki. Hamarosan meg fogjuk látni és érezni fogjuk, mi a római elem szándéka. Aki hiszi és engedelmesen követi Isten Igéjét, az ezáltal gyalázatot és üldöztetést von magára.” A nagy küzdelem, 563–581.